

Între viață și poezie

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

- Să nu plângi, iubito, te rog să nu plângi,
Mi-ai spus într-o toamnă târzie când cerul
Cădea peste noi... Câte toamne de-atunci
În goană-au trecut... Până azi pasagerul

Aceluiași vis ai rămas și mi-e dor
De timpul trecut ca de-o veche poveste,
Vezi bine, te-ascult și nu plâng, însă mor
Cu fiecă zi câte-un pic... Oare este

În lumea aceasta un loc pentru noi,
O vreme să stăm sub o ploaie târzie
Și rece ca viața pe care-amândoi
Scriind o trăim parc-ar fi poezie?

- Nici azi nu știu bine, nu știu până când
Mai sparg o clepsidră, șterg praful din drumul
Ce duce spre tine, călare pe-un gând
Trec munți cu zăpezi urmărindu-i parfumul

Magnoliei albe. De prea multe ori
Visez că te-aștept lângă lac, în dumbravă,
Când noaptea se spală cu roua din flori,
Luceferii-n zbor ard scânteii sub potcoavă

Vestind anotimpul ce-ncepe cu noi.
Să mergem, iubito, pe-un nor de hârtie
Cu versuri pereche, nu-i cale-napoi,
Acesta-i destinul, să-mi fii poezie!

Liliana Trif & Ioan Grigoraș